

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всеки месец през учебната година. Годишен абонамент 30 лева предплатени.
Одобрен и препоръчан от М-вото на народната просвета с окръжно № 2480 от 9. IV. 1943 г. година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ И РАДКА СТАНИМИРОВА

ГОДИНА ОСМА
БРОЙ 2
НОЕМВРИЙ 1943

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пощ. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

БЕДНИЯТЪ РАБОТНИКЪ

Единъ старецъ-пътникъ минавалъ край едни лозя. Той видѣлъ въ едно лозе младъ човѣкъ — копае ли копае и пѣшка.

— Помага ти Богъ, синко! — викналъ старецътъ. — Защо не поседнешъ малко да починешъ?

— Не мога, дѣдо. Азъ съмъ надничаръ човѣкъ. Ако спра — стопанинътъ на лозето ще почне да се сърди.

— Защо ходишъ да работишъ съ надница, нѣмашъ ли своя земя?

— Нѣмамъ, хубаво щѣше да бѣде да имамъ, ама нѣмамъ.

— Добре ли ти плаща стопанинътъ на това лозе?

— Плаща ми много малко.

— Че какъ живѣешъ тогава?

— Много трудно. Най-лошото е, че паритъ които получавамъ трѣбва да ги дѣля на три. Съ първия дѣлъ плащамъ стари дългове. Втория дѣлъ внасямъ въ две спестовни книжки, съ третия купувамъ хлѣбъ за себе си и за жена си.

— Че какъ така! — зачудилъ се старецътъ. Кажй ми какъ можешъ съ една толкова малка надница да посрѣщашъ толкова много твои нужди. Отъ кѣде имашъ тѣзи стари дългове и защо сѣ ти тѣзи две спестовни книжки?

— Ще ти кажа, дѣдо! — рекълъ младиятъ човѣкъ. — Азъ издържамъ моитѣ стари родители — по тоя начинъ плащамъ старитѣ си дългове. Грижа се и за моитѣ две деца. Тѣ сѣ ми спестовнитѣ книжки. Кога остарѣя — тѣ ще ме хранятъ. А третия ти казахъ вече кѣде отива.

Който се сърди, скоро остарява, лицето си погрознява, сърцето си огорчава и ума си затпява.

Лѣй се сладка пѣсенъ въ хубавата есенъ

ЕСЕНЪ

Съ вѣтра отъ далечнитѣ земи, съ мъглитѣ отъ високи-тѣ планински върхове, съ сивитѣ и червеникави облаци, идва есенътъ.

Тя пристѣпва весела, усмихната, изпѣстря листата на дърветата, облича лилави роклички на минзухаритѣ, които развеселяватъ пожълтѣлитѣ полета.

За хората есенътъ носи богати дарове. Тя отрупва дърветата съ сладки плодове, лозята съ тежки, кехлибарени гроздове. Хамбаритѣ сѣ пълни съ жито.

Тази година Богъ простѣръ щедрата си дѣсница надъ родната ни земя и я наспори съ всичко. Ще се мѣсятъ сладки пшеничени питки, а съ тѣхъ най-вкусно е да се ядатъ плодове. Тѣ внасятъ въ кръвта на хората отъ живителната сила на слънцето, подъ лѣчитѣ на което сѣ се наливали съ сладкъ сокъ.

Използвайте богатството, което есенътъ ни предлага съ изобилнитѣ си плодове! Запа-сете се за презъ зимата съ слънчева енергия!

Якѣ сладкъ пшениченъ хлѣбъ, якѣ много плодове, пийте гроздовъ сокъ!

Тѣзи, които взаимно си помагатъ и Господъ на тѣхъ помага.

Който харчи повече отколкото печели, скоро стига до просѣшка тояга.

Който рано става, свършва си по-лесно работитѣ.

Матвей Вълевъ

Живѣхъ дълги години въ Бразилия, онази държава въ южна Америка, дето нѣма зима и студъ.

Научихъ се тамъ да ямъ младо крокодилско месо, да събирамъ изъ гнѣздата по дърветата папагалски яйца и да оставямъ кокошкитѣ да ги излюпватъ, и да правя капани за дивитѣ звѣрове. Нѣма другаде въ свѣта толкова много животни. Бразилскитѣ рѣки сѣ пълни съ риба. Изъ шубрацитѣ и горитѣ дебнатъ пумата, ягуарътъ и дивата кот-

ка, които се хвърлятъ и пригизватъ врата на животното плячка, за да изпиятъ кръвта му. Мравоядътъ тика дългия си лепкавъ езикъ въ мравуняцитѣ, и всѣка негова хапка е топче отъ много стотици мравки. Рѣчната свиня унищожава царевицата и ориза край рѣкитѣ, броненосецътъ гризе коренитѣ. Лисицитѣ и вълцитѣ сѣ най-страшнитѣ крадци на кокошки. Изъ безкрайнитѣ шумаци препускатъ стада отъ малки сиви сърни съ сребърни и черни рѣзки

по гърба и шията.

Бразилия е родината на боата и гърмящата змия. Бразилскитѣ полета сѣ осѣяни съ кули-мравуняци на термититѣ, онѣзи мравки, които се сочатъ за примѣръ на съвмѣстенъ животъ. Пакъ тамъ снѣе скорпионътъ съ отровното си жило.

Както всички, така и азъ свикнахъ да живѣя срѣдъ животнитѣ, да се боря съ враговетѣ си, да закрилямъ приятелитѣ си и да се ползувамъ отъ онова, което природата е дала на хората. Както другитѣ, тѣй и азъ се бѣхъ превърналъ въ най-опасенъ врагъ на змиитѣ и орлитѣ, въ най-добъръ приятелъ на кравитѣ и новороденитѣ теленца.

Фермата, въ която сѣехъ оризъ, отглеждаше въ безкрайнитѣ си пасища хиляди и хиляди волове. Въ маслобойната правѣха всѣки день масло отъ млѣкото на пет-

стотинъ крави. Помня и до днесъ една случка, която презъ първия месецъ ми направи силно впечатление.

Минавахъ веднѣжъ за първи пътъ презъ едно пасище съ висока, буйна трева, изъ която пасѣха двеста двегодишни даначета. Когато ме зърнаха да ида по пѣтеката, тѣ надигнаха муцунитѣ си отъ високата трева и ме загледаха. Гледахъ ги и азъ. Изведнѣжъ едно черно, младо биче започна да рови съ предния си кракъ земята, измуча и се спусна върху ми. Като по заповѣдъ, цѣлото стадо се понесе отъ всички страни къмъ мене. Трополенето на стотицитѣ копита напомняше шума на водата, която пада по перкитѣ на воденичното колело. Спрѣхъ се. Претръпнахъ. Ами ако ме намушкатъ съ малкитѣ си рогчета и ме сритатъ съ жилавитѣ си крака?... Помислихъ да избѣ-

гамъ. Но кѣде ще бѣгамъ, та тѣ идѣха отъ всички страни! По челото ми изби потъ. Минаха нѣколко тежки минути. Тѣ бѣха вече само на двадесетъ крачки отъ мене и идѣха, идѣха!...

Изведнѣжъ бичето спрѣ. И пакъ като по заповѣдъ, цѣлото стадо се нареди глава до глава къмъ своя младъ водачъ. Озърнахъ се. Около мене се бѣ образувалъ голѣмъ полукръгъ, изъ който ме гледаха безброй умни, топли очи. Постояхъ малко и си трѣгнахъ. Не мина много и задъ мене се разнесе тропотътъ, като че препускаше рота кавалеристи. Тѣ идѣха пакъ. Стигнаха до мене и пакъ се наредиха, пакъ ме загледаха.

Стана ми радостно. Младитѣ животни не искаха да правятъ злини, тѣ искаха само да играятъ.

Отъ тогава съ любовъ хо-